

som andre —, er der dog ingen Tvivl om, at denne Forsvarsagitation paa det nuværende Standpunkt ikke gavner en heldig Afgørelse af denne Sag. Derfor skulde man give den saa lidt Tid som muligt og saa snart som muligt komme frem med det positive Grundlag, hvorpaa alene en fornuftig og forsvarlig Drøftelse af dette Spørgsmaal kan finde Sted.

Blandt Regeringens Vanskeligheder er naturligvis ogsaa den, jeg kunde kalde det, Indianerpolitik, som adskillige af dens Modstandere ere komne ind paa at føre. Jeg synes, der er kommet en vis blodtørstig Grumhed over vort politiske Liv herhjemme — navnlig i den senere Tid — som ikke virker helt hyggelig. Det er akkurat ligesom i Indianerkrigene: Fjendens Skalp maa jeg have, jeg maa svinge den med Triumfhyl over mit Hoved, lige meget hvordan jeg har faaet den og lige meget, hvad der klæber ved den, Skalpen maa jeg have! Det har der været en Del af i den sidste Tid, og det kan heller ikke nægtes, at det, at den politiske Kamp føres med en stigende Hensynsløshed, ogsaa kan berede Vanskeligheder.

Men de store Vanskeligheder, der lige for, mane utvivlsomt Regeringen til dobbelt Anspændelse af alle Kræfter og navnlig til at føre en fast og koldblodig Politik. Meget stor Betydning vil det her have, at Regeringens Administration er forsigtig og uangribelig paa alle Omraader, og nødvendigt vil det være for Hævdelsen af Regeringens Stilling, at den og dens Parti baade her og ude i Landet viser tilstrækkelig Storsyn og Rummelighed til at kunne arbejde sammen ogsaa med dem, der i et og andet kunne have anden Anskuelse, dem, fra hvem Fortidens Strid kan skille, og som der muligt kan være andre Hindringer for Samarbejde med. Jeg tror, eller rettere jeg ved, at der er sket store Fremskridt i den Retning i den senere Tid, og jeg haaber, at disse Fremskridt maa fæstnes og udvikles yderligere til Samarbejde mellem alle dem, der i det væsentlige ville samme Vej. Et saa tæt og godt Samarbejde som muligt er en absolut nødvendig Betingelse for at føre Regeringens Skude frelst i Havn. Og Regeringens Skude er tungt lastet. Den fører alle de store Sager, som vi have kæmpet for i en Menneskealder, og som vi alle ere enige om gerne skulde føres i Havn. Jeg hører da til dem, og jeg kan sige det samme paa min Gruppes Vegne, som ville gøre vort alleryderste for at bidrage dertil, for at jævne Vanskelighederne og for

i det hele at fremhjelpe den Politik, Regeringen fører, naar den da føres i samme Linie og i samme Aand som hidtil. Jeg maa atter, som ved tidligere Lejlighed, fremhæve, at dette gøre vi med saa meget sikrere Forvisning om, at det er det rette, som jeg vedblivende er ude af Stand til at se Muligheden for en anden parlamentærisk Regering end denne, en Regering, som vil have fjerneste Udsigt til at gennemføre de store Sager, her foreligge. Jeg tror paa Kærligheden hos Flertallet i dette Ting og hos Befolkningens Flertal til Gennemførelsen af disse Sager i det væsentlige i den Aand, som det altid har været Venstres Mening, de skulde gennemføres i, og jeg tror, at det varme Ønske om at faa dem gennemførte i en rimelig Fremtid vil gøre, at man i vide Kredse vedblivende vil yde Regeringen den Støtte, den behøver, og som den ogsaa, efter sin hidtidige Holdning, har gjort sig fortjent til.

Jeg skal nu blot gøre en Bemærkning angaaende vor Udenrigspolitik.

Det er vistnok utvivlsomt, at den ganske overvejende Del vort af Folk, for ikke at sige omtrent hele Folket, med Glæde og Tilfredsstillelse har set Regeringens Arbejde paa at tilvejebringe taaleligere Forhold for de Danske i Sønderjylland. Jeg hører ikke til dem, som nogen Sinde har nærret meget lyse Forhaabninger med Hensyn til Optanttraktaten og navnlig til de indirekte Virkninger, den vilde føre med sig, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at der vil lides visse Skuffelser, idet Magter og Indflydelser, som den høje Regering ikke kan afværge, maaske i ikke ganske ringe Grad ville formindske de gode Følger af den Politik, som jeg tror jeg tør sige er blevet indledet fra Regeringens Side med den bedste Villie og med ikke ringe Dygtighed. Det er dog egentlig ikke det, som skal være Genstand for den korte Bemærkning, jeg vil gøre om denne Sag, men jeg mener, det er rigtigt at sige — thi det kan ikke nytte som Strudsen at stikke Hovedet i Busken og tro, at alt dermed er klaret — og jeg kan ikke undlade at sige, at denne Traktat, Handelstraktatforhandlingerne og visse andre Ting have fremkaldt en efter min bedste Overbevisning fuldkommen urigtig Tro paa, at der skulde bestaa en saakaldet storpolitisk Forstaaelse mellem vor Regering og den tyske Regering, en storpolitisk Forstaaelse, som kunde indeholde Vanskeligheder og Ubehageligheder for andre Magter. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at dette er fuldkommen usandt